

Bobina pohodlně seděla na gauči, který byl v obýváku postaven hned pod oknem. Právě dopila hrneček ranní kávy, odložila ho na blízký stolek. Rukou si nadzdvihla svou bolavou a opuchlou nohu. Pomohla si ji tak položit vedle sebe na pohovku. Sykla: „Jau, ta noha mě pořád bolí a je stále nateklá.“ Konstatovala to jenom tak do prostoru.

Bylo jí něco málo přes šedesát a už léta měla problémy s cukrovkou. Nějakou tu nadváhu také. Ono se to doktorům řekne: „Musíte zhubnout a trochu se hýbat, paní!“ Když vás někdy bolí celý člověk. A tak trpěla a zvládala vše v domácnosti s pomocí manžela.

Bezděčně si prohrábla prsty pravé ruky černé kudrnaté vlasy na krku a druhou rukou se vzepřela o gauč, aby z okna lépe viděla na sousedův dům. Přimhouřila hnědé oči, opět zaměřila zrak na protější dům a sousedova okna v přízemí. Něco se jí na nich nezdálo.

Otočila hlavu do místnosti bez toho, aby pohnula tělem. Zřejmě jí každý pohyb dělal potíže, s obavou v hlase vyslovila: „Honzo, viděl jsi dneska Mirka? Má ještě zatažené žaluzie a ani noviny si ještě nevzal ze schránky. Nechceš se k němu mrknout? Mně se ti už delší čas nelíbí. Posledně, když tady byla Ivana, tak říkala, že se jí také nezdá.“ Z kuchyně, kam byla mířena ženina slova, se ozývala tekoucí voda a ťukání nádobí.

Po chvíli se mezi dveřmi objevila mužská postava Honzy. Nebyl žádný drobeček, ale že by byl tlustý, to by se říci nedalo. Spíše dobře živený. Podrbal se na baculaté tváři v rozježených, trochu neupravených kotletách, zdvihl jeden koutek u pusy a procedil mužným hrubším hlasem mezi zuby: „No jo, tak já tam mrknu. Jestli něco nepotřebuje.“ Otočil se a ve chvíli byl na chodbě, kde si vzal z věšáku klíče od sousedova domu.

Jak scházel do přízemí, přemýšlel, že je to opravdu divné. Většinou touto dobou Mirek četl noviny doma u kafe. Honza pobíral s manželkou invalidní důchod už několik let. Mirek, který měl prakticky po sedmdesátce, byl v důchodu vlastně také. Svoje každodenní rituály znali navzájem. Ne, že by jeden druhého z nudy sledovali, ale šlo vlastně o naučený zvyk, který se neměnil.

Klíče od sousedova domu jim vnutila Ivana Bárová, jeho neteř. Bydlela v Jemnici a do Chrudimi za strýcem nestíhala jezdit dřív než za čtrnáct dnů. Poslední dobou o něho měla starost. Nějak ho zlobilo zdraví čím dál víc. Špatně jedl, ale největší problém byl, že jeho věrnou kamarádkou se stala sklenička.

Bobina se s Ivanou domluvily, že kdyby něco, tak hned budou volat na její mobil. Tohle všechno běželo Honzovi hlavou. Věděl, že se starými lidmi je potíže. Sami se doma starali o manželčinu matku. Kdyby se rozkrájeli, nic neudělali dobře! Při tomto přemýšlení otevřel sousedovu branku zahrady. Automaticky z ní vyndal denní tisk. Domovní dveře byly stále zamčené. Zakroutil hlavou a pomyslel si: Že by Mirek dneska zaspal? Vešel do baráku, všude klid a ticho. V jídelně položil noviny na stůl. Nic, ticho. Podíval se do kuchyně. Také nikdo. Jenom to ticho...

Ani hrnek od sousedovy každodenní ranní bílé melty ve dřezu nebyl. Honza si připadal divně. Oči mu spočinuly na dveřích obýváku, pár kroků a rychle je otevřel. Mirek si tam udělal ložnici. Nechtělo se mu po schodech do patra a hlavně sám říkal, že to má v noci blíž na záchod.

Možná ty dveře otevřel opravdu moc rychle. Stále držel kliku v ruce, v předklonu nakoukl do pokoje. V místnosti bylo šero. To kvůli těm zataženým žaluziím. Podíval se na postel. S úlevou potichu vydechl a zakroutil hlavou.

Mirek ležel přikrytý až po krk dekou. Na uších sluchátka, která měl z naprosto praktického účelu. Skoro neslyšel a tímto si zvuk televize pouštěl přímo, jak potřeboval silně. Díval se na ranní zprávy v televizi. Cukl sebou, lekl se. Vykulil své modré unavené oči a pozdvihl husté neupravené obočí, které dělalo dojem rozházeného křoví.